

Η ελευθερία του (λασπο)-Λόγου στο διαδίκτυο

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Το προηγούμενο άρθρο προκάλεσε ποικίλες αντιδράσεις τόσο από την ψευδοδιεθνικιστική «Αριστερά», που έχει βέβαια κάθε λόγο να αποπροσανατολίζει για τον δήθεν φασιστικό κίνδυνο όταν τα λαϊκά στρώματα συνθλίβονται από την παγκοσμιοποίηση, όσο και από τους «αντιεξουσιαστές και αμεσοδημοκράτες της συμφοράς». Και εάν μεν κάποιοι από την Αριστερά, έστω ανώνυμα στο διαδίκτυο –που βέβαια δεν είναι η καλύτερη μορφή διαλόγου γιατί η ανωνυμία δημιουργεί και ένα είδος ανευθυνότητας– προσπάθησαν καλόπιστα να αντεπιχειρηματολογήσουν, δεν συνέβη το ίδιο και με κάποιους «ελευθεριακούς» που εξαπέλυσαν εκστρατεία λάσπης, συνοδευόμενη από ανάλογο υβρεολόγιο, στο πάντα φιλόξενο για προσωπική λασπολογία Athens Indymedia. Ούτε βέβαια ήταν έκπληξη ότι στο πρόσωπό μου μπόρεσαν να ταυτοποιήσουν τόσο τον... φασισμό όσο και τον κομμουνισμό! Δεν θα σταθώ όμως εδώ σε χαρακτηρισμούς και σχόλια που ανήκουν σαφώς στον χώρο της πολιτικής αγυρτείας, που ακόμη και το πιο κίτρινο έντυπο δεν θα δημοσίευε, δεδομένου ότι και αυτά ακόμα υπόκεινται σε κάποιους δεοντολογικούς κανόνες.

Αντίθετα, θα σταθώ στο γενικότερο θέμα της ελευθερίας του λόγου στο διαδίκτυο που τελευταία απασχολεί και τον διεθνή τύπο σε σχέση με τη δυνατότητα προσωπικής συκοφαντίας που δίνει η ανωνυμία. Η ανωνυμία σε ένα διαδικτυακό πολιτικό φόρουμ μπορεί να παίζει και απελευθερωτικό ρόλο, όταν χρησιμοποιείται σαν μέσο κατά της πολιτικής ή της οικονομικής εξουσίας, οπότε είναι βέβαια απαραίτητη για την προστασία των ακτιβιστών και αναλυτών από τη μήνιν της κάθε μορφής εξουσίας. Στην πραγματικότητα όμως, όπως απέδειξε η πρόσφατη εμπειρία, αυτή είναι μια θεωρητική δυνατότητα, εφόσον όποτε η εξουσία ήθελε να εξαφανίσει εκκλήσεις για κινητοποιήσεις κ.λπ. συνήθως διέθετε αρκετά τεχνικά μέσα για να το επιτύχει. Συγχρόνως, έχει τεκμηριωθεί ο κρίσιμος ρόλος που έπαιξε το διαδίκτυο, με τη βοήθεια μυστικών υπηρεσιών και «ευαγών» ιδρυμάτων τύπου Σόρος κ.λπ., στην υποκίνηση ροζ επαναστάσεων στην Ανατ. Ευρώπη ή πρόσφατα σε σχέση με την Αραβική «Άνοιξη», μέσα από την διασπορά ψευδών ειδήσεων, πλαστών βίντεο κ.λπ. για δήθεν σφαγές από τα μη πελατειακά καθεστώτα της Λιβύης και της Συρίας που είχαν στοχοποιηθεί από την υπερεθνική και Σιωνιστική ελίτ. Η ανωνυμία παίζει επομένως διπλό ρόλο. Σε περιπτώσεις όπου δεν στρέφεται καν κατά της εξουσίας, αλλά ενάντια στην κριτική της συστημικής εξουσίας και των παρακλαδιών της στην «Αριστερά» –όπως έκανε η στήλη αυτή από τότε που άρχισε να φιλοξενείται στην εφημερίδα αυτή εδώ και ένα τέταρτο αιώνα– παίζει και άλλο ρόλο πέρα από τον προστατευτικό. Ιδιαίτερα όταν παίρνει τη μορφή ανώνυμης λασπολογίας κατά μιας επώνυμης στήλης.

Όμως διπλό ρόλο παίζει και το ίδιο το διαδίκτυο. Όπως είναι γνωστό, το διαδίκτυο βοήθησε όσο κανένα άλλο μέσο την διεθνοποίηση της κίνησης του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και έπαιξε κρίσιμο ρόλο στην ανάδυση της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι παίζει επίσης κρίσιμο ρόλο στην διάδοση της ιδεολογίας της παγκοσμιοποίησης για την ανάγκη συρρίκνωσης της οικονομικής και εθνικής κυριαρχίας, χάριν της προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, έστω και αν αυτό απαιτεί τη κτηνώδη βία της υπερεθνικής ελίτ που καταλύει την εθνική κυριαρχία λαών όπως ο Γιουγκοσλάβικος, ο Λιβυκός και ο Συριακός, δήθεν για να τα “προστατεύσει”. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η σχεδόν χρεοκοπημένη γραφειοκρατία της Κομισιόν δεν είχε πρόβλημα να διαθέσει 3 εκ. ευρώ από τα

χρήματα των Ευρωπαίων φορολογούμενων, όπως αποκάλυψε πρόσφατα η Daily Telegraph (Bruno Waterfield, 3/2/2013) για να πληρώσει ένα στρατό από ανώνυμα «τρολλς» να επεμβαίνουν σε διαδικτυακά φόρα και να υπονομεύουν κάθε “επικίνδυνη” συζήτηση που θα έθετε θέμα εξόδου μιας χώρας από την ΕΕ—συζήτηση που ήδη φουντώνει στην Ευρώπη.

Εάν, λοιπόν, όλες οι ιστοσελίδες, φόρα κ.λπ. καθιέρωναν απλούς δεοντολογικούς κανόνες, όπως αυτούς στην ιστοσελίδα των εργαζόμενων στην Ελευθεροτυπία πέρυσι («Δεν δημοσιεύονται σχόλια χυδαία και υβριστικά, καθώς και ανώνυμες καταγγελίες και χαρακτηρισμοί κατά προσώπων που δεν τεκμηριώνονται.») θα γινόταν απαγορευτική η δημοσίευση λασπολογικών σχολίων, χωρίς καμιά «εξωτερική» επέμβαση. Όμως αυτό προϋποθέτει την αυστηρή τήρηση των δεοντολογικών κανόνων των ιστοσελίδων κ.λπ. και αυτό ακριβώς δεν κάνουν οι διαχειριστές π.χ. του Ιντιμίντια για σαφώς πολιτικούς λόγους. Επειδή όμως η λασπολογία στο διαδίκτυο έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, η αγανάκτηση των πολιτών που κατασυκοφαντούνται ανώνυμα σε αυτό, οδήγησε χώρες όπως τη Βρετανία να εισάγουν πρόσφατα νομοθεσία σύμφωνα με την οποία υποχρεούνται οι servers των ιστοσελίδων να αποκαλύπτουν τη ταυτότητα άθλιων χρηστών που ανώνυμα συκοφαντούν και λασπολογούν φυσικά πρόσωπα, φροντίζοντας συγχρόνως να μην εμποδίζεται η πραγματική ελευθερία του λόγου σε σχέση με τη κριτική θεσμών ή ακόμη και φυσικών προσώπων που λειτουργούν ως θεσμικά όργανα. Βέβαια, στη χώρα μας είναι πιθανό να ξεσηκωθούν οι «ελευθεριακοί» του διαδικτύου (που προφανώς είναι πιο ελευθεριακοί από τους αντίστοιχους Βρετανούς) για να ματαιώσουν παρόμοια νομοθεσία. Αλλά τότε απλά θα έδειχναν ότι το πραγματικό κίνητρο τους δεν είναι η ελευθερία του λόγου, αλλά του λασπολόγου...

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_05_26.html